

var formaalstjenligt at faa Hospitalet liggende saa nær Orlogsværftet som muligt, anført, at man tillige, naar man lagde Hospitalet der, kunde faa Patienterne ført ad Søvejen til det. Det tillægger jeg ganske vist mindre Betydning, thi Forholdet er jo det, at ingen, hvis en Krig skulde komme, og de saarede skulde bringes ind fra Flaaden, ved, hvor det vilde være mest bejligt at bringe dem i Land, om det just skulde være ved den Bydel eller langt Øst paa. Dette forekommer mig derfor at være ganske betydningsløst. Med de Transportmidler, man nu for Tiden har inde i Byen, har det i hvert Fald ikke stor Betydning, om de saarede skal transporteres et Stykke, naar blot Hospitalet er saaledes beliggende, at disse Transportmidler — jeg tænker her paa Sporvejene — fører lige til Hospitalet, hvad de vil gøre, hvis Hospitalet kommer til at ligge ved Tagensvej. Derimod anføres det, hvad jeg allerede har nævnt tidligere, som en Fordel ved den Beliggenhed, at man i Nødtilfælde vilde kunne benytte de gamle Bygninger, og dette kan jeg alt sammen tiltræde.

Med Hensyn til den Sum, der skal anvendes til Hospitalets Opførelse, da er det ikke selve Statens Midler, der skal anvendes til dette Formaal, men derimod en Del af Søkvæsthusfondens Midler, og efter den Fundats, ifølge hvilken Søkvæsthusfonden er stiftet, maa disse Midler kun anvendes til et saadant Formaal som det, der her har faaet Udslag i Lovforslaget.

Endvidere anføres det, at Udgiften daglig pr. Patient varierer mellem 3 Kroner og nogle Øre og 3 Kr. Man maa jo forudsætte, at det er rigtigt, men det er egentlig en særdeles rimelig Betaling, og det vilde være glædeligt, om det skulde være muligt at gennemføre en Hospitalsbehandling som den her omtalte for disse Penge. Udgifterne til den daglige Drift, for saa vidt angaar Dagpengene beregnet pr. Sygedag, maa ogsaa siges at være tilfredsstillende.

Man har saaledes indenfor min Gruppe i og for sig intet at indvende imod Forslaget, naar man gaar ud fra, at Tanken om Opførelsen af et Hospital for begge Værn opgives, men da det jo er en kendt Sag, at det gamle Hospital i Rigensgade er i en saadan Forfatning, at det er udenfor enhver Tvivl, at vi inden ret lang Tid vil faa den Sag til Behandling — thi saaledes som Forholdene er derude, maa de billigvis ikke fortsættes — saa melder jo det Spørgsmaal sig, hvad der saa skal

gøres. Hvis jeg tænker mig, at Kravene fra Lægernes og fra det offentlige Side i al Almindelighed vilde kunne møde op i den Form, at det er nødvendigt, at der opføres et nyt Hospital, saa vilde jeg i hvert Tilfælde — og den Opfattelse deles af den Gruppe, hvortil jeg hører — være betænkelig ved at gaa med til det her foreslaaede.

I saa Tilfælde vilde jeg absolut foretrække en samlet Behandling af hele dette Hospitalsspørgsmaal. Hvis det derimod er muligt at foretage en Ombygning og Forbedring af det nuværende militære Sygehus i Rigensgade, saaledes at det vilde være fyldestgørende og fuldt ud forsvarligt for en Aarrække, mener jeg, at man vil kunne gaa med til, at Søværnet faar sit eget Hospital. Men jeg vil dog ikke undlade i denne Sammenhæng at henstille til den højtærede Forsvarsminister, at der bliver sat en Undersøgelse ved endertil egnet Arkitekt i Gang for at skaffe oplyst, paa hvilken Maade og ved hvilke Midler det vil være muligt at foretage en saadan Ombygning og Forbedring af det gamle Garnisons Sygehus, saa at det vil være fuldt forsvarligt at benytte det og i alle Maader fyldestgørende for en længere Aarrække. Og vil den højtærede Minister kunne besvare dette paa en for os tilfredsstillende Maade, vil vi i øvrigt kunne erklære os tilfreds med Forslaget, som det foreligger, og jeg vil anbefale det til velvillig Behandling her i Tinget.

J. Pedersen: Efter den udførlige Redegørelse for Forslaget og for Sagens Stilling i Øjeblikket, som vi hørte fra det ærede Medlem (Niels Rasmussen), der nu talte, har jeg ikke meget at tilføje. Naar Forslaget ikke blev gennemført i forrige Samling, var Grunden jo ikke den, at man ikke fra alle Sider erkendte Nødvendigheden af at raade Bod paa de uheldige Forhold paa Garnisons Sygehus. Grunden var den, at der var ret delte Meninger saavel i Folketinget som i dette Ting om, hvorvidt det ikke vilde være rigtigere at stille hen mod Opførelsen af et nyt Fællessygehus for Hær og Flaade. Den Opfattelse gav sig jo Udtryk i, at man havde delte Meninger om, hvordan man i Øjeblikket skulde afhjælpe Manglerne, idet nogle mente, at man skulde hjælpe sig foreløbig ved at anbringe en Del af Patienterne paa Garnisons Sygehus midlertidigt andetsteds, enten paa Frederiks Hospital, som det blev antydet fra dette Tings Side, eller paa Fødselstiftelsen.